

Rik Riordan

KRADLJIVAC MUNJE

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Rick Riordan

THE LIGHTNING THIEF

Copyright © 2005 by Rick Riordan. Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt and Zacker Literary Agency.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA
Jacket design © John Rocco

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

1.

KAKO SAM SLUČAJNO PRETVORIO MATEMATIČARKU U PRAH

Samo da znaš, nisam ja tražio da budem polutan.

Ako si počeo da čitaš ovu knjigu samo zato što misliš da si i ti takav, moj savet ti je da je odmah zatvoriš. Bolje da veruješ u ono što su ti mama ili tata rekli o tvom rođenju i pokušaš da živiš normalnim životom.

Opasno je kad si polutan. Zastrašujuće. Uglavnom dovo-
di do toga da pogineš na neki bolan i gadan način.

Ako si normalan klinac, a čitaš knjigu zato što misliš da je izmišljotina, onda je super. Čitaj dalje. Zavidim ti što možeš da se pretvaraš kako se ništa od ovoga nije dogodilo.

Ali ako prepoznaš sebe na ovim stranama – ako osećaš kako se nešto u tebi komeša – smesta prestani da čitaš. Možda si jedan od nas. Kada to shvatiš, postaje samo pitanje vreme-
na kada će oni da te otkriju i dođu po tebe.

I nemoj da kažeš da te nisam upozorio.

* * *

Zovem se Persi Džekson.

Imam dvanaest godina. Samo do pre nekoliko meseci bio sam đak internata Akademije Jeni, privatne škole u severnom delu države Njujork, uglavnom rezervisane za problematičnu decu.

Jesam li problematično dete?

Aha. Moglo bi se reći da jesam.

Da bih vam to dokazao, mogao bih da počnem od bilo kog dela svog kratkog i nesrećnog života. Međutim, stvari su postale zaista gadne prošlog maja, kad su nas, šestake, povelu na izlet na Menhetn – dvadeset osmoro budalaste dece i dvoje nastavnika, u žutom školskom autobusu, krenuli su da razgledaju grčke i rimske starine u Muzeju umetnosti Metropolitena.

Znam – zvuči kao mučenje. Većina Jensijevih izleta bila je takva.

Međutim, vođa izleta je bio gospodin Braner, naš nastavnik latinskog, tako da sam ipak gajio neke nade.

Gospodin Braner je bio sredovečan čova u automatskim invalidskim kolicima. Imao je proređenu kosu, čupavu bradu i iskrzan sako od tvida koji je uvek mirisao na kafu. Ne biste pomislili da je kul, ali pričao je priče i viceve i dozvoljavao nam da se igramo na času. Takođe, imao je strava zbirku rimskih oklopa i oružja, tako da je bio jedini nastavnik čija me predavanja nisu uspavljivala.

Nadao sam se da će izlet biti dobar. U najmanju ruku, nadao sam da barem jednom neću upasti u nevolje.

Čoveče, ala sam se prevario.

Vidite, meni se na izletima dešavaju ružne stvari. Kao onomad u petom razredu, kad smo išli na bojište u Saratogi, a meni se desila ona nezgoda s topom iz Revolucionarnog rata. Nisam ciljao u školski autobus, ali svejedno, valjda je

normalno da su me izbacili iz škole. Kao i pre toga, u četvrtom razredu, kad su nas povelu da vidimo šta se nalazi iza kulisa bazena sa ajkulama u podvodnom svetu, uspeo sam nekako da potrefim pogrešnu polugu na bočnom mostiću i celo odeljenje se neplanirano okupalo. I pre toga, kad sam... dakle, valjda vam je sada sve jasno.

Zato sam odlučio da na ovom izletu budem dobar. Celim putem do grada, ćutke sam trpeo da Nensi Bobofit, pega-va ridokosa klinka-kleptomanka, gađa mog najboljeg druga Grovera u potiljak parčićima sendviča sa kikiriki puterom i kečapom.

Grover je bio laka meta. Bio je sićušan. Plakao je kad bi se iznervirao. Mora biti da je nekoliko puta ponavljao razred, jer je bio jedini šestak s aknama i paperjastim maljicama na bradi. Povrh svega toga, bio je invalid. Imao je lekarsko opravdanje kojim je bio oslobođen fizičkog do kraja života, zato što je bolovao od neke bolesti nogu. Hodao je čudno, kao da ga svaki korak boli, ali ne dajte da vas to zavara. Trebalo je da ga vidite kako trči kada u školskom restoranu dele enčilade za ručak.

Dakle, Nensi Bobofit je bacala smuljane parčiće sendviča koji su se lepili za njegovu smeđu, kovrdžavu kosu. Znala je da joj ne smem ništa, jer sam već bio uslovno kažnjen. Direktor škole zapretio mi je doživotnim zadržavanjem u pritvoru posle časova bude li se na ovom izletu dogodilo bilo šta loše, neprijatno ili donekle zabavno.

„Ubiću je“, mrmljao sam.

Grover je pokušao da me smiri. „Nema veze. Volim kikiriki puter.“

Pognuvši glavu, izbegao je novo parče Nensine užine.

„Sad mi je dosta.“ Krenuo sam da ustanem, ali me je Grover povukao nazad na sedište.

„Već si na uslovnoj“, podsetio me je. „A znaš koga će da okrive ako se bilo šta desi.“

Kad se sad osvrnem na to, kamo lepe sreće da sam odaljamio Nensi Bobofit na licu mesta. Nastavak izdržavanja kazne ne bi bio ništa u poređenju s onim što me je čekalo.

Muzej smo obilazili s gospodinom Branerom na čelu.

Vozio se napred u svojim invalidskim kolicima, vodeći nas kroz velike galerije u kojima su naši glasovi odjekivali, pored mermernih kipova i staklenih vitrina, punih veoma stare, crne i narandžaste grnčarije.

Nikako mi nije išlo u glavu kako se sve te stvari nisu polomile tokom dve ili tri hiljade godina postojanja.

Okupio nas je oko četiri metra visokog stuba sa velikom sfingom na vrhu i počeo da priča kako je to bio nadgrobni kamen, *stela*, za devojčicu otprilike naših godina. Govorio nam je o reljefima na njemu. Pokušavao sam da slušam to što je imao da kaže, jer je bilo prilično zanimljivo, ali svi oko mene su pričali, a svaki put kad sam hteo da ih učutkam, druga nastavnica, gospođa Dods, dobacila bi mi zloslutan pogled.

Gospođa Dods bila je omalena nastavnica matematike, rodom iz Džordžije, koja je uvek nosila crnu kožnu jaknu, iako je imala pedeset godina. Delovala je kao neko dovoljno opak da ti se zaleti harlijem pravo u ormarić. U Jensi je došla usred školske godine, nakon što je naša prethodna matematičarka pretrpela nervni slom.

Gospođa Dods je od prvog dana obožavala Nensi Bobofit, dok je mene smatrala đavoljim nakotom. Uperila bi svoj iskrivljeni prst u mene i rekla: „Dakle, mileni“, onako umilnim glasom, i znao bih da mi sledi mesec dana pritvora posle časova.

Jednom prilikom, nakon što me je naterala da do ponoći brišem odgovore iz starih radnih svezaka iz matematike, rekao sam Groveru da mi se čini da gospođa Dods nije ljudsko biće. Pogledao me je mrtav ozbiljan i odvratio: „Skroz si u pravu.“

Gospodin Braner je neumorno pričao o grčkoj pogrebnoj umetnosti.

Naposletku je Nensi Bobofit krišom proištalala nešto o golom liku na *steli*, pa sam se iznerviran okrenuo ka njoj i rekao: „Hoćeš li već jednom da UMUKNEŠ?“

Međutim, ispalo je glasnije nego što sam nameravao. Cela grupa je prasnula u smeh. Gospodin Braner je prekinuo svoje pripovedanje.

„Gospodine Džeksone“, obratio mi se, „hteli ste da date neki komentar?“

Lice mi je bilo potpuno crveno. „Ne, gospodine.“

Gospodin Braner je pokazao prema jednoj od slika na *steli*. „Da li biste bili tako dobri da nam kažete šta predstavlja ova slika?“

Pogledao sam reljef i osetio nalet olakšanja, jer sam ga nekim čudom prepoznao. „To Kron jede svoju decu, je l' tako?“

„Jeste“, odvratio je gospodin Braner, očigledno nezadovoljan. „A to je uradio zato što...“

„Ovaj...“ Razbijao sam glavu pokušavajući da se setim.

„Kron je bio glavni bog i...“

„Bog?“, upitao je gospodin Braner.

„Titan“, ispravio sam se. „I... nije verovao svojoj deci, koja su bila bogovi. I zato ih je, ovaj, Kron pojeo, je l' tako? Ali njegova žena je sakrila malog Zeusa i umesto njega dala Kronu da pojede kamen. A kasnije, kad je porastao, Zevs je na prevaru naveo svog čaleta Krona da isповраća nazad njegovu braću i sestre...“

„Fuuj!“ rekla je jedna od devojčica iza mene.

„...i tako je započela velika bitka između bogova i Tita-na“, vezao sam ja dalje, „a bogovi su pobedili.“

Tu i tamo se iz grupe čulo tiho, podrugljivo smeuljenje. Iza mene, Nensi Bobofit je promrmljala svojoj drugarici:

„Kô da će nam ovo ikad biti od koristi u životu. Kô da će na molbi za posao da piše: 'Objasnite zašto je Kron pojeo svoju decu.'“

„A zašto je, gospodine Džeksone“, rekao je Braner, „da parafraziram odlično pitanje gospođice Bobofit, ovo važno u stvarnom životu?“

„Ukebana“, promrmljao je Grover.

„Umukni“, prosiktala je Nensi, lica još crvenijeg od kose. Barem je i Nensi nagrabusila. Gospodin Braner je bio jedini koji bi je čuo kad odvali nešto ovakvo. Imao je uši poput radara.

Razmislio sam o njegovom pitanju i slegao ramenima.

„Ne znam, gospodine.“

„Vidim.“ Gospodin Braner je delovao razočarano. „Dakle, samo polovična pohvala, gospodine Džeksone. Zevs je stvarno dao Kronu mešavinu slačice i vina, koja je ovoga naterala da povrati preostalo petoro dece koja su, razume se, pošto su bila besmrtni bogovi, živela i rasla u titanovom želucu, neometana varenjem. Bogovi su porazili svog oca, iseckali ga na komade kosom koju je uvek nosio sa sobom i razbacali njegove ostatke po Tartaru, najmračnijem delu podzemnog sveta. Nego, vreme je za užinu. Gospođo Dods, da li biste nas povelili napolje?“

Odeljenje je otišlo, devojčice držeći se za stomake, dečaci gurajući se i ponašajući se kao kreteni.

Grover i ja smo taman hteli da pođemo za njima, kad je gospodin Braner rekao: „Gospodine Džeksone.“

Znao sam.

Rekao sam Groveru da ide bez mene. Potom sam se okrenuo prema gospodinu Braneru. „Gospodine?“

Gospodin Braner imao je pogled koji vas nije puštao – duboke smeđe oči koje su izgledale kao da su hiljadu godina stare i da su već sve videle.

„Morate naučiti odgovor na moje pitanje“, rekao mi je gospodin Braner.

„O Titanima?“

„O stvarnom životu. I na koji je način ono što učite povezano s njim.“

„A, to.“

„Ono čemu vas učim“, nastavio je, „od životnog je značaja. Očekujem da to tako i tretirate. Od vas, Persi Džeksone, prihvaćiću samo najbolje.“

Hteo sam da poludim koliko me je gnjavio.

Mislim, naravno, bilo je prilično kul u danima turnira, kad bi natakao na sebe rimski oklop i uzviknuo: „Juriš!“, i izazvao nas, mačem na kredu, da istrčimo pred tablu i poimence navedemo svakog Grka i Rimljanina koji su ikad živeli, i njihove majke, i kojim su se bogovima klanjali. Ali gospodin Braner je od mene očekivao da budem dobar koliko i ostali, uprkos činjenici da sam imao disleksiju, bio hiperaktivan i imao poremećaj pažnje uz sve to, i da nikad u životu nisam dobio više od trojke. Ne – nije očekivao da budem dobar koliko i ostali. Očekivao je da budem bolji od njih. A ja jednostavno nisam mogao da naučim sva ta imena i podatke, a kamoli još i da ih pravilno napišem.

Promumlao sam nešto u smislu da ću se više truditi, a gospodin Braner je dobacio dug, žalostiv pogled u pravcu stele, kao da je bio na sahrani te devojčice.

Potom mi je rekao da izađem napolje i užinam.

* * *

Odeljenje se okupilo na stepenicama kod ulaza u muzej, odakle su mogli da posmatraju pešake koji su se kretali Petom avenijom.

Na nebu iznad nas spremala se oluja – nikada ranije nisam video crnje oblake nad gradom. Pomislio sam da je možda posredi globalno otopljavanje, ili tako nešto, jer je vreme u celoj državi Njujork bilo čudno još od Božića. Imali smo strahovite snežne mećave, poplave, šumske požare izazvane udarom groma. Ne bi me iznenadilo da je upravo nailazio uragan.

Izgleda da niko drugi nije ništa primećivao. Neki od dečaka su gađali golubove krekerima. Nensi Bobofit pokušavala je da izdžepari nešto iz torbice jedne žene, a gospođa Dods se, naravno, pravila totalno luda.

Grover i ja seli smo na rub fontane, daleko od ostalih. Jer tako možda neće svi znati da smo iz *te* škole – škole za lužere i ugursuze izbačene iz svih ostalih škola.

„Pritvor posle časova?“, upitao je Grover.

„Jok“, odvratio sam. „Nije Braner takav. Samo bih želeo da mi se ponekad skine s vrata. Hoću da kažem – nisam ja nikakav genije.“

Grover neko vreme nije progovarao. A onda, taman kad sam pomislio da će da pokuša da me oraspoloži jednim od svojih dubokoumnih filozofskih komentara, rekao je: „Je l' mogu da uzmem tvoju jabuku?“

Nisam baš imao apetit, tako da sam mu je dao. Posmatrao sam reku taksija koja se spuštala niz Petu aveniju i pomislio na stan svoje mame, koji se nalazio nedaleko odatle. Nisam je video od Božića. Goreo sam od želje da uskočim u prvi taksi i odem kući. Zagrlila bi me i bilo bi joj drago što

me vidi, ali bi se ujedno i razočarala. Smesta bi me poslala nazad u Jensi, podsetila da moram da se potrudim, iako mi je ovo bila šesta škola za šest godina, iz koje će me, takođe, verovatno izbaciti. Ne bih mogao da podnesem njen žalostan pogled.

Gospodin Braner je parkirao svoja invalidska kolica u podnožju platforme za hendikepirane. Jeo je celer i čitao roman u mekom povezu. U naslon njegovih kolica bio je zadenut crveni kišobran, tako da je ličio na motorizovani kafanski stočić.

Taman sam hteo da razmotam svoj sendvič, kad se predamnom pojavila Nensi Bobofit sa svojim ružnim drugaricom – valjda se umorila od džeparenja – i bacila svoju napola pojedenu užinu Groveru u krilo.

„Ups.“ Nacerila mi se svojim krivim zubima. Pege su joj bile narandžaste, kao da joj je neko isprskao lice tečnim smokijem s ukusom paprike.

Pokušao sam da ostanem hladnokrvan. Školski psiholog mi je milion puta ponovio – izbroj do deset, kontroliši se. Ali bio sam toliko besan da mi je pao mrak na oči. U ušima mi je zatutnjao talas.

Ne sećam se da sam je uopšte pipnuo, ali koliko sledećeg trenutka, Nensi je sedela nasred fontane, vrišteći: „PERSI ME JE GURNUO!“

Dodsova se smesta materijalizovala pored nas. Neka od dece su se sašaptavala: „Je l' si video...“

„...voda...“

„...kô da ju je zgrabila...“

Nisam imao pojma o čemu pričaju. Znao sam samo da sam ponovo nagrabusio.

Čim se gospođa Dods uverila da sirotoj maloj Nensi ništa ne fali, obećavši joj novu majicu iz muzejske prodavnice

suvenira, okrenula se prema meni. Oči su joj blistale pobeđničkim sjajem, kao da sam uradio nešto na šta je celog polugodišta čekala. „A sad, mileni...“

„Znam“, progundao sam. „Mesec dana brisanja odgovora iz radnih svezaka.“

To nije trebalo da kažem.

„Polazi sa mnom“, rekla je Dodsova.

„Čekajte!“, lanuo je Grover. „Ja sam kriv. *Ja* sam je gurnuo.“

Buljio sam u njega, preneražen. Nisam mogao da verujem da pokušava da me izvadi iz bule. Plašio se Dodsove kao crnog đavola.

Pogledala ga je tako besno da mu je maljava brada zadrhtala.

„Ne bih rekla, gospodine Andervude“, rekla je.

„Ali...“

„Vi – ostajete – *ovde*.“

Grover me je očajno pogledao.

„Nema frke, čoveče“, rekao sam mu. „Hvala što si pokušao.“

„Mileni“, zarezala je Dodsova na mene. „*Odmah*.“ Nensi Bobofit se pakosno cerila.

Dobacio sam joj svoj najubitačniji pogled. Nije mi bilo žao što sam nadrljao zato što sam je gurnuo. Samo sam priželjkivao da mogu da se setim kako sam to uradio.

Okrenuo sam se prema gospođi Dods, ali više nije bila tu. Stajala je na ulazu u muzej, čak gore na vrhu stepenica, nestrpljivo mi mašući da pridem.

Kako li se popela tako brzo?

Često mi se dešavaju takvi trenuci, kad moj mozak zadrema ili tako nešto, a koliko sledećeg časa shvatim da sam nešto propustio, kao da je delić slagalice ispao iz vasiona i ostavio me da buljim u prazno mesto koje je ostalo iza njega. Školski

psiholog mi je rekao da je to što moj mozak pogrešno tumači stvari sastavni deo poremećaja pažnje.

Baš i nisam bio tako siguran u to. Uputio sam se za gospodom Dods.

Na pola puta uz stepenice, osvrnuo sam se prema Groveru. Bio je bleđ, gledao je čas u mene, čas u gospodina Branera, kao da je želeo da nastavnik primeti šta se dešava. Međutim, gospodin Braner bio zadubljen u svoj roman.

Podigao sam pogled. Dodsova je ponovo nestala. Sada se nalazila u zgradi, na kraju predvorja, i mahanjem mi je pokazivala da požurim.

Okej, pomislio sam. *Nateraće me da kupim Nensi novu majicu u prodavnici suvenira.*

Međutim, ispostavilo se da nije imala to u planu. Išao sam za njom dok je zalazila sve dublje u unutrašnjost muzeja. Kad sam je najzad sustigao, ponovo smo se našli u odeljenju grčke i rimske umetnosti.

U galeriji nije bilo nikoga osim nas.

Gospođa Dods stala je prekrštenih ruku ispred velikog mermernog friza s prikazom grčkih bogova. Iz grla joj je dopirao neki čudan zvuk – nalik režanju.

Bio sam sasvim dovoljno nervozan i bez toga. Bilo je neobično ostati sâm s nekim od nastavnika, a pogotovo s gospodom Dods. Bilo je nečega u načinu na koji je gledala onaj friz, kao da je želela da ga smrvi u prah...

„Praviš nam probleme, mileni“, rekla je. Odlučio sam da ne rizikujem. „Da, gospodo.“

Cimnula je manžetne na svojoj kožnoj jakni. „Nije valjda da si stvarno mislio da će to da ti prođe?“

Ono što joj je igralo u očima bilo je gore od ludila. Čisto zlo.

Ona je nastavnica, nervozno sam pomislio. *Neće me povrediti.*

„Ovaj... ubuduće ću biti pažljiviji, gospođo.“ Zgrada se zatresla od grmljavine.

„Mi nismo budale, Persi Džeksone“, rekla je gospođa Dods. „Bilo je samo pitanje vremena kad ćemo te pronaći. Priznaj, i trpećeš manji bol.“

Nisam imao pojma o čemu govori.

Jedino čega sam mogao da se setim bilo je da su nastavnici sigurno pronašli nedozvoljenu zalihu bombona koje sam prodavao u svojoj sobi u internatu. Ili su možda shvatili da sam svoj sastav o Tomu Sojeru prepisao s interneta a da uopšte nisam pročitao knjigu, i sad su nameravali da mi smanje ocenu. Ili još gore, da me nateraju da pročitam knjigu.

„Dakle?“, zahtevala je.

„Gospođo, ja ne...“

„Tvoje vreme je isteklo.“

Zatim se dogodila najčudnija moguća stvar – još jedan od onih preskočenih trenutaka.

Gospođa Dods je počela da se menja.

Oči su joj blistale kao ćumur u roštilju. Prsti su joj se istezali, pretvarajući se u kandže. Siktala je. Mislim, ono, kô kobra. A njena jakna se istopila u velika, kožasta krila.

Više nije bila ljudsko biće. Bila je smežurana veštica s kri-lima i kandžama šišmiša, ustima punim žučkastih očnjaka, i upravo se spremala da me pokida u froncle.

Tada je iluzija postala još čudnija.

Gospodin Braner, koji je do pre jednog minuta sedeo ispred muzeja, zaustavio je svoja kolica na vratima galerije, držeći u ruci hemijsku olovku.

„Juriš, Persi!“, uzviknuo je i hitnuo olovku u mom pravcu. Gospođa Dods se bacila prema meni.

Jauknuvši, pognuo sam se i osetio kako kandže cepaju vazduh pored mog uveta. Dohvatio sam hemijsku u letu,

ali, kad je dotakla moju ruku, više nije bila hemijska. Bila je mač – bronzani mač gospodina Branera, onaj koji je uvek koristio na turnirima.

Gospođa Dods se okrenula prema meni s ubilačkim pogledom u očima.

Kolena su mi se pretvorila u pihtije. Ruke su mi se toliko tresle da sam umalo ispustio mač.

„Umri, mileni!“, zarežala je. I poletela pravo na mene.

Neopisivi užas obuzeo me je od glave do pete. Uradio sam jedino što mi je delovalo normalno. Zamahnuo sam mačem.

Metalna oštrica pogodila ju je u rame i prošla kroz njeno telo bez otpora, kao da je ono bilo sačinjeno od vode.

HISS!

Gospođa Dods bila je peščani zamak ispred moćnog propelera. Eksplodirala je u žutu prašinu – isparila na licu mesta, ne ostavivši za sobom ništa osim vonja sumpora, umirućeg krika i hladnoće zla u vazduhu, kao da me ona dva blistava crvena oka još uvek gledaju.

Bio sam sâm.

U ruci sam držao hemijsku olovku.

Gospodina Branera nije bilo tu. Nije bilo nikoga osim mene.

Ruke su mi se još uvek tresle. Mora biti da su mi u užinu podmetnuli pečurke ludare ili tako nešto.

Jesam li ja to sve samo umislio? Vratio sam se napolje.

U međuvremenu je počela da pada kiša.

Grover je sedeo pored fontane, štiteći glavu od kiše raskri-ljenom mapom muzeja. Nensi Bobofit je još uvek stajala tamo, mokra kao miš posle kupanja u fontani, ljutito gunđajući nešto svojim ružnim drugaricama. Ugledavši me, rekla je: „Nadam se da će ti gospođa Ker isprašiti zadnjicu.“

„Ko?“, rekao sam.

„Naša *nastavnica*. Alo!“

Trepnuo sam. Nismo imali nastavnicu koja se prezivala Ker. Upitao sam Nensi o čemu kog đavola priča.

Prevrnula je očima i potom prestala da obraća pažnju na mene.

Upitao sam Grovera gde je gospođa Dods.

„Ko?“, rekao je.

Ali prvo je zastao i nije hteo da me pogleda u oči, pa sam pomislio da me zavatlava.

„Čoveče, uopšte nije smešno“, rekao sam mu. „Stvar je ozbiljna.“

Nebo se zatreslo od grmljavine.

Video sam gospodina Branera preko, pored platforme, ispod onog njegovog crvenog kišobrana, zadubljenog u čitanje kao da nije ni za trenutak mrdnuo odatle.

Prišao sam mu.

Podigao je pogled, pomalo rasejano. „A, eto kod koga je moja hemijska. Gospodine Džeksone, budite ubuduće tako dobri da nosite sopstveni pribor za pisanje.“

Uzeo mi je hemijsku iz ruke. Nisam ni bio svestan da je još uvek držim.

„Gospodine“, rekao sam. „Gde je gospođa Dods?“ Pogledao me je belo. „Ko?“

„Druga nastavnica koja je pošla s nama. Gospođa Dods. Nastavnica matematike.“

Namrštio se i ispravio leđa, delujući pomalo zabrinuto.

„Persi, nikakva gospođa Dods nije pošla s nama na izlet. A koliko znam, na Akademiji Jensi nema nikoga s tim imenom. Je li tebi dobro?“

2.

TRI BAKICE ŠTRIKAJU ČARAPE SMRTI

Već sam bio navikao na čudna iskustva, ali obično su brzo prolazila. Danonoćne halucinacije, sedam dana u nedelji, bile su više nego što sam mogao da podnesem.

Do kraja školske godine, izgledalo je kao da ceo internat pokušava da mi podvali. Svi su bili potpuno i najiskrenije ubeđeni da je gospođa Ker – kočoperna plavuša koju nikad u životu nisam video dok nije ušla u autobus na povratku s izleta – naša nastavnica matematike još od Božića.

Svako malo pomenuo bih nekom gospođu Dods, koliko da vidim hoću li uspeti da ih zbunim, ali buljili su u mene kao da sam šenuo.

Došlo je dotle da sam im gotovo poverovao – gospođa Dods nije nikad ni postojala.

Gotovo.

Ali Grover nije mogao da me zavara. Kad bih mu pomenuo Dodsovu, oklevao bi i potom tvrdio da takve nije bilo. Ali znao sam da laže. Nešto se događalo. Nešto se *dogodilo* onomad u muzeju.